

ปาเนียม - หมายเลขห้า

พวกโจรในชนชาติของเจ้า: การยกยูดขึ้นและการล่มสลายของโรมในคำพยากรณ์

Jeff Pippenger

2025-03-05

พระธรรมดาเนียลได้คลี่คลายลำดับเรื่องแห่งคำพยากรณ์อันนำพิศวง โดยถักทอหลักการแห่งการกล่าวซ้ำและขยายความ ซึ่งสอดประสานผ่านนิมิตทั้งหลายของพระธรรมนี้ ตั้งแต่รูปปั้นโลหะแห่งบทที่ 2 ไปจนถึงความขัดแย้งระหว่างกษัตริย์อันซับซ้อนในบทที่ 11 ภายในกรอบนี้ ปราภฏข้อสรุบบันหนักแน่นประการหนึ่งว่า ยุทธการแห่งแอคเทียมในปี 31 ก่อนคริสตกาล ซึ่งบรรลุดุจดสุดยอดด้วยการล่มสลายของอียิปต์ในปี 30 ก่อนคริสตกาล เป็นความสำเร็จลุล่วงครั้งสำคัญของดาเนียล 11:25, 26 อันเป็นเครื่องหมายแห่งรุ่งอรุณของอำนาจสูงสุด 360 ปีของโรมนอกศาสนา

ดาเนียล 11 เริ่มต้นด้วยการขึ้นและการล่มสลายของจักรวรรดิต่าง ๆ ภายหลังการสิ้นพระชนม์ของอเล็กซานเดอร์มหาราชในปี 323 ก่อนคริสตกาล กระนั้น เมื่อถึงข้อ 14 ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น ราวปี 200 ก่อนคริสตกาล ขณะที่อันทีโอคัสที่ 3 (Magnus) กำลังเตรียมพร้อมสำหรับยุทธการที่พาเนียมเพื่อต่อสู้กับกษัตริย์เด็ทกิปโตเลมีที่ 5 โรมได้เข้ามาแทรกแซง มิใช่ในฐานะผู้ยืนดูอยู่เฉย ๆ เท่านั้น แต่ในฐานะ "พวกปล้นชิงในชนชาติของเจ้า" ด้วยความกังวลต่อการประกันความมั่นคงของเสียบียงข้าวสาลีจากอียิปต์ท่ามกลางความปั่นป่วนของโลกเฮลเลนนิสติก โรมจึงแสดงอิทธิพลของตนระหว่างสงครามมาซิโดเนียครั้งที่สอง (200–197 ก่อนคริสตกาล) อันเป็นการปูฉากสำหรับบทบาทเชิงพยากรณ์ของตน

การครอบงำของโรมเหนือชาวยิว

เมื่อข้ามมาถึงปี 63 ก่อนคริสตกาล ข้อ 16 ก็พบความสำเร็จสมจริงขึ้น เมื่อปอมเปย์บุกยึดกรุงเยรูซาเล็ม เข้าไปในอากิสุทิสถาน และประกาศอำนาจการปกครองของโรมเหนือ "แผ่นดินอันรุ่งโรจน์" จากจุดนี้ ข้อ 17 ถึง 22 ได้ลำดับการสืบต่อของบุคคลสำคัญฝ่ายโรมัน: การศึกของปอมเปย์ทางตะวันออก, ชัยชนะในการพิชิตและการลอบปลงพระชนม์ของจูเลียส ซีซาร์ในปี 44 ก่อนคริสตกาล, รัชกาลของออกุสตุส ซีซาร์ซึ่งเก็บภาษีอากร (ดังที่กล่าวไว้ใน ลูกา 2:1) และสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 14, และทิเบริอัสผู้กำกับดูแลการตรึงกางเขนพระคริสต์ในปี ค.ศ. 31 เมื่อ "เจ้านายแห่งพันธสัญญา" ถูกทำลายลง เส้นคำพยากรณ์จากปอมเปย์ในกรุงเยรูซาเล็มไปจนถึงทิตัสในกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 ได้สำแดงแนวเส้นแห่งความครอบงำของโรมเหนือประชากรของพระเจ้า.

การเริ่มต้นด้วยนายพลโรมันผู้ลบหลู่พระวิหาร และลงท้ายเมื่อนายพลโรมันผู้หนึ่งทำลายพระวิหารนั้น เป็นเครื่องหมายจำเพาะของอัลฟาและโอเมกา การเริ่มต้นด้วยการลบหลู่และลงท้ายด้วยการทำลาย เส้นประวัติศาสตร์นี้ยังรวมเอาการลบหลู่และการทำลายของพระองค์ผู้ได้ตรัสถึงพระองค์เองว่า "จงทำลายพระวิหารนี้เสีย และในสามวันเราจะยกมันขึ้น" ความจริงประกอบขึ้นด้วยอักษรตัวแรก ตัวที่สิบสาม และตัวสุดท้ายของอักษรฮีบรู และเส้นที่เริ่มด้วยปอมเปย์และสิ้นสุดด้วยทิตัส รวมถึงการทำลายพระวิหารที่อยู่ตรงกลาง ซึ่งเป็นภาพแทนโดยกางเขนตรงกลางในบรรดากางเขนสามต้น ที่ถูกตั้งขึ้น ณ กลางสัปดาห์พอดิ ซึ่งเป็นเวลาที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทรงยืนยันพันธสัญญา ข้อที่สิบหกถึงยี่สิบสองเป็นตัวแทนของเส้นคำพยากรณ์เส้นหนึ่งซึ่งมีเครื่องหมายจำเพาะของความจริง มีเส้นคำพยากรณ์สำคัญอยู่จำนวนหนึ่งภายในประวัติศาสตร์ที่ชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นตัวแทน

แต่แก่นเรื่องหลักของเส้นนี้คือการครอบงำของโรมเหนือพวกยิว

พันธสัญญาและสนธิสัญญา

ข้อ 23 “กล่าวซ้ำและขยายความ” โดยย้อนกลับไปยังช่วงปี 161–158 ก่อน ค.ศ.

เมื่อพวกยิวภายใต้การนำของยูดาส มัคคาบีอัสได้ทำพันธสัญญาเป็นพันธมิตรกับโรม (1 Maccabees 8) ทั้งนี้เพื่อนั้นให้เห็นยุทธศาสตร์การสร้างจักรวรรดิอันเป็นลักษณะเฉพาะของโรม—การพิชิตผ่านสนธิสัญญาและการเป็นพันธมิตร ซึ่งเป็นวิธีการที่แตกต่างจากบรรดาอาณาจักรก่อนหน้านี้ ข้อ 24 ปิดฉากช่วงนี้โดยกล่าวว่าโรมจะ “คาดหมายกลอุบายของตนจากบรรดาป้อมปราการ แม้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง”

และภายหลังพันธสัญญาที่ได้ทำไว้กับเขา เขาจะกระทำการอย่างหลอกลวง
เพราะเขาจะขึ้นมาและมีกำลังเข้มแข็งด้วยผู้คนเพียงเล็กน้อย
เขาจะเข้าไปอย่างสงบแม้ในส่วนที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของมณฑล
และเขาจะกระทำการซึ่งบรรพบุรุษของเขามีได้กระทำ ทั้งบรรพบุรุษก่อนหน้านี้ของเขาก็มิได้กระทำ
เขาจะกระจายของที่ริบได้ ของปล้นสะดม และทรัพย์สินสมบัติท่ามกลางพวกเขา เออ
เขาจะวางแผนอุบายของตนต่อที่มั่นทั้งหลาย แม้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง ดาเนียล 11:23, 24

ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

คำที่แปลว่า “against” อาจเข้าใจได้ว่าเป็นคำว่า “from” โรมพยากรณ์ถึงกลอุบายของตน “from” คำว่า “from” ในข้อพระคัมภีร์นี้ชี้ไปยังนครโรม ซึ่งเป็นศูนย์กลางทางการเมืองและการทหารของจักรวรรดิว่าเป็นฐานแห่งยุทธศาสตร์ของมัน “เวลา” นั้นในเชิงพยากรณ์คือ 360 ปี เริ่มต้นเมื่ออียิปต์ล่มสลายในปี 30 ก่อนคริสตกาลภายหลังจากยุทธการที่แอ็กเทียม และสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 330 เมื่อคอนสแตนตินละทิ้งกรุงโรมไปยังคอนสแตนติโนเปิล

ข้อ 25 และ 26 มุ่งตรงไปที่แอ็กเทียมเอง.

และเขาจะระดมกำลังและความกล้าหาญของตนขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งทิศใต้ด้วยกองทัพใหญ่ยิ่ง;
และกษัตริย์แห่งทิศใต้จะถูกปลุกเร้าขึ้นให้ทำสงครามด้วยกองทัพใหญ่โตและเข้มแข็งอย่างยิ่ง;
แต่เขาจะไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้ เพราะเขาทั้งหลายจะวางอุบายต่อเขา แท้จริง
บรรดาผู้ที่กินจากสวนอาหารของเขาจะทำลายเขา และกองทัพของเขาจะหลังไหลท่วมทันออกไป;
และคนเป็นอันมากจะล้มลงถูกสังหาร Daniel 11:25, 26.

ในปี 31 ก่อนคริสตกาล ออกตาเวียน ผู้เป็นตัวแทนของโรมในฐานะ “กษัตริย์ฝ่ายเหนือ”

ได้ระดมกำลังเข้าต่อสู้กับอียิปต์ของคลีโอพัตรา คือ “กษัตริย์ฝ่ายใต้” ในการปะทะทางเรือครั้งยิ่งใหญ่

อันโทนีและคลีโอพัตราซึ่งมีกองทัพ “ใหญ่ยิ่งและเข้มแข็งมาก” กลับพ่ายแพ้ เพราะถูกทำลายด้วย “อุบาย”

ทางยุทธศาสตร์ (ยุทธวิธีของอากริปปา) และการทรยศ—การแปรพักตร์ของบรรดาพันธมิตรของอันโทนี

และการล่าถอยของคลีโอพัตราในระหว่างการรบ ภายในปี 30 ก่อนคริสตกาล

อียิปต์ได้กลายเป็นมณฑลหนึ่งของโรม เป็นการเปิดฉากการครอบครองอย่างไร้ผู้ท้าทายของโรมนอกศาสนา

ช่วงเวลา 360 ปีนี้ ตั้งแต่ 30 ก่อนคริสตกาลถึง ค.ศ. 330

สอดคล้องกับความเป็นใหญ่สูงสุดของโรมซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่ฐานที่มั่นดั้งเดิมของตน

จนกระทั่งการย้ายของคอนสแตนตินได้ “เหวี่ยงลง” ฐานที่มั่นนั้น ดังที่ดาเนียล 8:11 ได้พยากรณ์ไว้

แท้จริง เขาได้ยกตนขึ้นแม้กระทั่งต่อหน้าเจ้านายแห่งพลโยธา
และโดยเขานั้นเครื่องบูชาประจำวันก็ถูกนำไปเสีย
และสถานที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลงเสีย Daniel 8:11.

เมื่อคอนสแตนตินทรงละทิ้งกรุงโรมไปยกเมืองคอนสแตนติโนเปิลขึ้นแทน
พระองค์ได้ทรงปล่อยให้เกิดสุญญากาศแห่งอำนาจในกรุงโรม
อันเปิดทางให้คริสตจักรสันตะปาปาเข้าครอบครองที่นั่งแห่งอำนาจซึ่งกรุงโรมเป็นสัญลักษณ์แทน
การกระทำนั้นได้ทำให้ข้อสองแห่งวิวรณ์บทที่สิบสามสำเร็จเป็นจริง

และสัตว์ร้ายซึ่งข้าพเจ้าเห็นนั้นมีลักษณะเหมือนเสือดาว เท้าของมันเหมือนเท้าหมี
และปากของมันเหมือนปากสิงห์ และพญานาคได้มอบฤทธิ์เดช บัลลังก์ และอำนาจยิ่งใหญ่ของตนให้แก่มัน
วิวรณ์ 13:2

ในพระธรรมดาเนียล บทที่ 8 มีคำภาษาฮีบรูอยู่สองคำที่แตกต่างกัน ซึ่งทั้งสองคำได้รับการแปลว่า
“สถานนมัสการ” และคำทั้งสองนี้ได้แยกแยะเรื่องราวของสถานนมัสการในพระธรรมดาเนียล
พระธรรมดาเนียลนำเสนอสงครามระหว่างพระคริสต์กับซาตาน
ดังที่ปรากฏให้เห็นผ่านตัวแทนฝ่ายโลกของพระคริสต์และของซาตาน
บาบิโลนซึ่งเป็นตัวแทนฝ่ายโลกของซาตานพิชิตเยรูซาเล็ม ในตอนเปิดของพระธรรมดาเนียล
และเยรูซาเล็มพิชิตบาบิโลนในข้อสี่สิบห้าของบทที่สิบเอ็ด
ราชอาณาจักรทั้งหลายที่มีเมืองเยรูซาเล็มและเมืองบาบิโลนเป็นตัวแทนนั้นเป็น “สถานนมัสการแห่งกำลัง”
เมืองบาบิโลนและเยรูซาเล็มต่างก็เป็นสถานนมัสการแห่งกำลังทั้งคู่
และต่างก็มีพระวิหารของตนเองอยู่ภายในเมือง พระวิหารแพนธีออนอยู่ในกรุงโรม
และพระวิหารในเยรูซาเล็มเป็นคู่เทียบในเรื่องเล่าเชิงพยากรณ์
บาบิโลนและกรุงโรมเป็นของปลอมเลียนแบบเยรูซาเล็ม

ในดาเนียล 8 คำภาษาฮีบรูสองคำคือ “miqdash” ในข้อ 11 ซึ่งเป็นที่ที่เขาเล็ก (โรมนอกศาสนา) โคนลงซึ่ง
“สถานที่แห่งสถานนมัสการของมัน” (นครโรม) เมื่อคอนสแตนตินย้ายเมืองหลวงในปี ค.ศ. 330
ส่วนอีกคำหนึ่งคือ “qodesh” ในข้อ 13, 14 ซึ่งสถานนมัสการของพระเจ้ารอคอยการชำระให้สะอาดหลังจาก
2300 วัน แม้ว่าทั้งสองคำจะได้รับการแปลว่าเป็นสถานนมัสการ แต่ “miqdash”
อาจหมายถึงได้ทั้งป้อมปราการของพระเจ้าหรือป้อมปราการของคนนอกศาสนา ในขณะที่ “qodesh”
ใช้ในพระคัมภีร์เพื่อหมายถึงสถานนมัสการของพระเจ้าเท่านั้น

ในดาเนียล 11:31 “สถานบริสุทธิ์แห่งกำลัง” (นครโรม) ถูกทำให้เป็นมลทิน
เมื่อพวกบาร์บารีและแวนดัลนำสงครามมาสู่นครโรม “กองกำลัง” ในข้อนี้เริ่มต้นกับโคลวิสในปี 496
และดำเนินต่อไปจนกระทั่งโรมภายใต้อำนาจสันตะปาปาได้ขึ้นสู่อำนาจอย่างสมบูรณ์ในปี 538
เมื่อพวกกอธสไตรกอทถูกขับไล่ออกจากนครนั้น

เส้นสายแห่งคำพยากรณ์จาก Actium ดำเนินต่อไปเกินกว่า ค.ศ. 330 ข้อ 30 ที่กล่าวถึง “เรือของคิทธิม”
ซึ่งถึงพวกแวนดัลภายใต้การนำของ Genseric ผู้ซึ่งปล้นกรุงโรมในปี ค.ศ. 455
เป็นสัญญาณแห่งการล่มสลายของโรมตะวันตก จากนั้นโรมของสันตะปาปาก็ผงาดขึ้น
ครอบครองอำนาจตั้งแต่ปี ค.ศ. 538 จนถึง ค.ศ. 1798; เป็นเวลา 1260 ปี จนกระทั่งนายพล Berthier
แห่งโปเลียนได้ก่อให้เกิด “บาดแผลถึงตาย” โดยการจับกุม Pius VI ช่วงเวลา 360 ปีของโรมนอกศาสนา
ตั้งแต่ 30 ปีก่อน ค.ศ. ถึง ค.ศ. 330 เป็นภาพสะท้อนของช่วงเวลา 1260 ปีของโรมสันตะปาปา
โดยแต่ละช่วงเริ่มต้นขึ้นเมื่ออุปสรรคประการที่สาม (อียิปต์, Ostrogoths) ล่มสลายลง

“กษัตริย์ฝ่ายเหนือ” ในยุคสมัยใหม่ปรากฏขึ้นในข้อ 40 ในปี 1989 ตำแหน่งพระสันตะปาปา
ซึ่งเป็นพันธมิตรอย่างลับ ๆ กับสหรัฐอเมริกาของเรแกน (ซึ่งมีกรบ เรือ และพลม้าเป็นสัญลักษณ์)
ได้โค่นล้มสหภาพโซเวียต ซึ่งเป็น “กษัตริย์ฝ่ายใต้” (ลัทธิเหวียนิยม/คอมมิวนิสต์) ข้อ 41
ระบุว่าตำแหน่งพระสันตะปาปาพิชิต

“แผ่นดินอันรุ่งโรจน์” —เปลี่ยนสหรัฐอเมริกาฝ่ายโปรเตสแตนต์ให้เป็นสหรัฐอเมริกาฝ่ายคาทอลิก—ขณะที่ข้อ 42, 43 ระบุว่าสหประชาชาติซึ่งยึดเป็นตัวแทน ยอมจำนนต่อสหภาพสามฝ่ายซึ่งประกอบด้วยสหประชาชาติ (พยานาค) วาติกัน (สัตวร้าย) และสหรัฐอเมริกา (ผู้พยากรณ์เท็จ) ซึ่งกำลังขึ้นโลกไปสู่อาร์มาเก็ดดอน ข้อ 45 พยากรณ์ถึงจุดจบของอำนาจนี้ว่า “โดยไม่มีผู้ใดช่วย” บาดแผลของมันได้รับการเยียวยาในข้อสี่สิบเอ็ด แต่ชะตากรรมของมันถูกผนึกไว้แล้วในข้อสี่สิบห้า

อักเทียมในปี 31 ก่อนคริสตกาลเป็นจุดสำคัญของข้อ 25, 26 ซึ่งเป็นการเริ่มต้นรัชสมัย 360 ปีของโรมจากสถานนมัสการ-ป้อมปราการของตน โดยมีข้อสิบสี่เป็นข้อพึงระวัง เรื่องราวของโรมนอกศาสนาตั้งแต่ข้อสิบหกไปจนถึงการเปลี่ยนผ่านสู่โรมสันตะปาปาในข้อสามสิบเอ็ด เป็นแนวเรื่องครบถ้วนของโรมนอกศาสนา แนวเรื่องนั้นแบ่งออกเป็นสามส่วน ข้อสิบหกถึงยี่สิบสองเป็นแนวเรื่องแห่งความเป็นใหญ่ของโรมเหนืออิสราเอลโบราณ ข้อยี่สิบสามและยี่สิบสี่ระบุถึงงานแห่งการสร้างจักรวรรดิซึ่งโรมใช้เมื่อพิชิตโดยผ่านพันธมิตรและสนธิสัญญาควบคู่กับกำลังทหาร ข้อยี่สิบสี่ไปจนถึงวลีสสุดท้ายในข้อสามสิบเอ็ดเป็นแนวเรื่องสองตอนที่เป็นตัวแทนของช่วงเวลาที่ยุโรปยกตนขึ้น แล้วจึงตามมาด้วยการล่มลง

“วาระที่กำหนดไว้” คือจุดสิ้นสุดของช่วงเวลา 360 ปี ในปี 330 ข้อที่ยี่สิบเจ็ดจนถึงวลีสสุดท้ายของข้อที่สามสิบเอ็ด ซึ่งระบุว่าเมื่อใดอำนาจของสันตะปาปา ซึ่งเป็นตัวแทนโดยสังเขปอันน่าสะอิดสะเอียนที่กระทำให้ร่ำไร ได้ถูกสถาปนาขึ้นบนบัลลังก์ในปี 538 นั้น เป็นประวัติศาสตร์ของโรมนอกศาสนาในบริบทของช่วงเวลาสามร้อยหกสิบปีแห่งการปกครองสูงสุด ซึ่งต่อจากนั้นก็ตามมาด้วยสองร้อยแปดปีแห่งการล่มสลายลงอย่างต่อเนื่อง.

ฉะนั้น “เวลา” ในข้อยี่สิบสี่จึงเริ่มต้นในปี 31 ก่อน ค.ศ. ด้วยการที่อาณาจักรของกษัตริย์ฝ่ายใต้ถูกผนวกเข้าในเขตอำนาจของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ และสิ้นสุดลงในปี 330 ด้วยการที่กษัตริย์ฝ่ายเหนือถูกแบ่งออกเป็นตะวันออกและตะวันตก ตั้งแต่ปี 330 จนถึงปี 538 โรมนอกศาสนาค่อย ๆ เสื่อมสลายลงอย่างต่อเนื่อง การบ่งชี้เชิงพยากรณ์ต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับขั้นตอนต่าง ๆ แห่งความล่มสลายของโรมนอกศาสนา เป็นหมดยึดเชิงพยากรณ์ที่ทำให้ให้นักศึกษาคำพยากรณ์สามารถตระหนักถึงพระวาระแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้าได้ ในการทำให้สำเร็จตามข้อสิบสี่ของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด โรมได้สถาปนาในมิตนั้นขึ้น และวิธีหนึ่งที่โรมกระทำสิ่งนั้นโดยแท้ก็คือผ่านทาง การล่มสลายของตนเอง ข้อพระคัมภีร์นั้นกล่าวว่า “พวกปล้นสดมภ์แห่งชนชาติของท่านก็จะยกตัวขึ้นเพื่อตั้งนิมิตนั้นให้มั่นคง แต่พวกเขาจะล้มลง”

เมื่อกรุงโรมถูกโจมตีโดยเรือทั้งหลายของฮิตติม และภายหลังจากนั้นได้เข้าโจมตีทิศใต้ เหตุการณ์นั้นมิได้เป็นดังครั้งก่อนหรือดังครั้งหลัง เพราะนับจากจุดนี้เป็นต้นไป กำลังมีการพรรณนาถึงการล่มสลายของอำนาจแห่งโรมอยู่ แตรสี่ประการแรกในบรรดาแตรทั้งเจ็ดแห่งพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งปรากฏอยู่ในบทที่แปด ได้บรรยายโดยเฉพาะถึงมหาอำนาจสี่ฝ่ายที่ในที่สุดได้นำพาโรมตะวันตกไปสู่จุดจบภายในปี 476 นิมิตนั้นได้รับการสถาปนาขึ้นเมื่อพวกโจรแห่งชนชาติของท่านยกตนขึ้นและล้มลง นิมิตเชิงพยากรณ์นี้ได้รับการถ่ายทอดไว้บนโครงสร้างแห่งการล่มสลายของโรม โรมตะวันตกนอกศาสนาล่มสลายตั้งแต่ปี 330 จนถึง 538 โรมของพระสันตะปาปาล่มสลายในปี 1798 ในประวัติศาสตร์ของแตรประการที่ห้าและหก โรมตะวันออกล่มสลายแก่พวกเติร์กออตโตมันในปี 1453 การล่มสลายทั้งสามครั้งนั้นเป็นส่วนหนึ่งของนิมิตซึ่งได้รับการสถาปนาขึ้นโดยพวกโจรแห่งชนชาติของท่าน

ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวว่า “อนึ่ง พวกโจรแห่งชนชาติของเจ้าจะยกตนขึ้นเพื่อให้ นิมิตนั้นสำเร็จ แต่เขาทั้งหลายจะล้มลง” ตั้งแต่ปี 31 ก่อน ค.ศ. ถึงปี 330 โรมนอกศาสนา “ได้ยกตนขึ้น”

ในความเป็นมหาอำนาจเหนือโลก ตั้งแต่ปี 330 ถึงปี 538

โรมนอกศาสนาได้เสื่อมถอยลงเพื่อเตรียมทางให้นุชนแห่งบาปได้นั่งอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า และประกาศตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า ตั้งแต่ปี 538 จนถึงปี 1798 อำนาจสันตะปาปา “ได้ยกตนขึ้น” และในปี 1798 พวกเขาก็ก้มลง ตั้งแต่ปี 31 ก่อน ค.ศ. ถึงปี 330 โรมตะวันตก “ได้ยกตนขึ้น” ว่าเป็นศูนย์กลางของจักรวรรดิโรมัน และตั้งแต่ปี 330 จนถึงปี 476 ก็ล้มสลายลง ในปี 330 คอนสแตนตินได้ยกให้คอนสแตนติโนเปิลเป็นศูนย์กลางของโรมตะวันออก และในปี 1453 โรมตะวันออกก็ล้มสลาย ช่วงเวลาของภาพแทนต่าง ๆ ของโรมแต่ละแบบ ต่างก็มีช่วงหนึ่งที่โรมยกตนขึ้น ตามด้วยช่วงเวลาที่สำคัญการล่มสลายของตน เพราะว่า “พวกโจรแห่งชนชาติของเจ้าจะยกตนขึ้นเพื่อให้มีมิตนั้นสำเร็จ แต่เขาทั้งหลายจะล้มลง”

คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “โจร” นั้นควรแปลว่า “ผู้ทำลาย” มากกว่า เพราะสอดคล้องใกล้เคียงยิ่งกว่ากับความหมายหลักของรากศัพท์—คือการฝ่าทะลวงหรือการทำให้แตกสลาย—มิใช่เพียง “โจร” โดยเคร่งครัด (ซึ่งสื่อถึงการลักขโมย) คำนี้บ่งชี้ถึงผู้ที่ทำให้เขตแดน กฎหมาย หรือพันธสัญญาแตกหัก มิใช่เพียงผู้ลักเอาทรัพย์สินเท่านั้น โรมคือผู้ทำลายในคำพยากรณ์พระคัมภีร์ แม้ว่าในข้อสิบสี่จะถูกแปลว่า “โจร” ก็ตาม ในดาเนียลบทที่สอง โรมคืออาณาจักรเหล็ก และต่อมาในบทที่เจ็ด สัตว์ร้ายตัวที่สี่ก็เป็นโรมเช่นกัน

ภายหลังนี้ ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด มีสัตว์ร้ายตัวที่สี่ นำสะพรึงกลัวและน่าหวาดหวั่น และมีกำลังยิ่งนัก และมีปีกใหญ่เป็นเหล็ก มันกัดกินและบดขยี้เป็นชิ้น ๆ และเหยียบย่ำสิ่งที่เหลืออยู่ด้วยเท้าของมัน และมันแตกต่างจากสัตว์ทั้งปวงที่อยู่ก่อนมัน และมีเขาสิบเขา ดาเนียล 7:7

สัตว์ร้ายตัวที่สี่—ซึ่งคือโรม—มีปีกเป็น “เหล็ก” เพราะมันเป็นอาณาจักรที่สี่เดียวกันซึ่งถูกแทนไว้ด้วยเหล็กในบทที่สอง ในข้อเจ็ด สัตว์ร้ายตัวที่สี่คือโรม “ย่อยให้แตกเป็นชิ้น ๆ” และเมื่อมันย่อยให้แตกเป็นชิ้น ๆ แล้ว มันก็ “เหยียบย่ำสิ่งที่เหลืออยู่นั้นด้วยเท้าของมัน” สัตว์ร้ายแห่งโรมคืออาณาจักรเหล็ก และลักษณะของการย่อยให้แตกเป็นชิ้น ๆ และการเหยียบย่ำสิ่งที่เหลืออยู่นั้น เป็นภาพแทนของการข่มเหง การข่มเหงที่นำมาสู่อิสราเอลโบราณนั้นเป็น “หมายสำคัญ”

ยิ่งกว่านั้น คำสาปแช่งทั้งปวงเหล่านี้จะมาถึงเจ้า จะไล่ติดตามเจ้า และจะทันเจ้า จนกว่าเจ้าจะถูกทำลาย เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า โดยไม่รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาเจ้าไว้ และคำสาปแช่งเหล่านี้จะตกอยู่เหนือเจ้า เป็นหมายสำคัญและเป็นสิ่งอัศจรรย์แก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าเป็นนิตย์ เพราะเจ้าไม่ได้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าด้วยความยินดี และด้วยความชื่นบานในใจ ท่ามกลางความอุดมสมบูรณ์แห่งสรรพสิ่งทั้งปวง ฉะนั้น เจ้าจะต้องปรนนิบัติศัตรูของเจ้าซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงส่งมาต่อสู้อเจ้า ด้วยความหิว ด้วยความกระหาย ด้วยความเปลือยเปล่า และด้วยการขาดแคลนสิ่งสารพัด และเขาจะวางแอกเหล็กไว้บนคอของเจ้า จนกว่าเขาจะทำลายเจ้าเสีย พระยาห์เวห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้อเจ้าจากที่ไกล จากปลายแผ่นดินโลก รวดเร็วประดุจนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่เจ้าจะไม่เข้าใจภาษาของเขา เป็นประชาชาติที่มีสีหน้าเหี้ยมเกรียม ไม่เห็นแก่หน้าคนแก่ชรา และไม่แสดงความโปรดปรานแก่คนหนุ่มสาว เฉลยธรรมบัญญัติ 28:45-50

คำสาปแช่งที่ตกเหนืออิสราเอลโบราณอันเกิดจากการกบฏของพวกเขา นั้น เป็น “หมายสำคัญและการอัศจรรย์ และเหนือเชื้อสายของเจ้าเป็นนิตย์” คำสาปแช่งนั้นจะถูกนำมาสู่พวกเขาโดย “ประชาชาติที่มีใบหน้าดุร้าย” สัตว์ร้ายที่มีปีกเหล็กซึ่ง “ขยี้เป็นชิ้น ๆ และเหยียบย่ำสิ่งที่เหลืออยู่” ในบทที่เจ็ดนั้น

ก็เป็นอาณาจักรที่สี่ซึ่งเกิดขึ้นจากการแบ่งแยกอาณาจักรของอเล็กซานเดอร์เช่นกัน และตั้งอยู่ในกรณีของโมเสสในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ อาณาจักรนั้นเป็นประชาชาติที่ใช้ภาษาซึ่งอิสราเอลโบราณจะไม่เข้าใจ อาณาจักรโรมในดาเนียลบทที่แปดเป็นประชาชาติที่มีใบหน้าดูร้าย และเป็นประชาชาติที่พูดคนละภาษา.

ส่วนที่ถูกหักนั้น คือแทนเขาเดิมที่มีอยู่ เขาอีกสี่เขาได้งอกขึ้นมา หมายความว่า จะมีราชอาณาจักรสี่อาณาจักรเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่จะไม่มีกำลังอย่างเขาเดิม และในปลายรัชกาลของพวกเขา เมื่อบรรดาผู้ละเมิดได้ถึงความบริบูรณ์แล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งมีพระพักตร์ดุเดือด และเข้าใจถ้อยคำอันลึกลับ จะลุกขึ้นมา ดาเนียล 8:22, 23

“โจร (ผู้ทำลาย)” แห่งชนชาติของท่านสถาปนานิมิตขึ้น พวกเขายกตนขึ้นและพวกเขาก็ล้มลง อาณาจักรเหล็กที่สี่คือโรมนอภศาสนา ผู้ครอบครองอย่างสูงสุดเมื่อยกตนขึ้น แต่การล้มลงในที่สุดของเขาได้กลายเป็นลักษณะเชิงพยากรณ์ซึ่งสถาปนานิมิตนั้น พวกเขาเป็นผู้ทำลาย เพราะพวกเขาย้ายประชากรของพระเจ้าด้วยการข่มเหงรังแก

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป